ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ιζ΄ 12 - 19)
15 Ἰανουαρίου 2017

Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή, ἀδελφοί μου, μᾶς βεβαιώνει ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀνήκει σὲ κανένα ἀποκλειστικά. Εἶναι Θεὸς ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἀνεξάρτητα ἐὰν αὐτοὶ τὸν γνωρίζουν ἢ τὸν ἀγνοῦν. Πολλὲς φορὲς αὐτοὶ ἐπιδεικνύουν τέτοια πίστη, ἀγάπη, ζῆλο καὶ τέτοια εὐγνωμοσύνη, ποὺ ὑπερβαίνουν κατὰ πολὺ τὴν ἠθικὴ ποιότητα καὶ τὴν ἀρετὴ αὐτῶν ποὺ θεωρητικὰ μόνο γνωρίζουν τὸν Θεὸ καὶ τὸν νόμο Του. Αὐτὸ ἔκανε καὶ ὁ θεραπευθεὶς λεπρός, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ ἀλλογενής, ὡς Σαμαρείτης, ἐπιστρέφει γιὰ νὰ εὐχαριστήσει τὸν Κύριο. Οἱ ὑπόλοιποι ἐννέα, Ἑβραῖοι στὴν καταγωγή, ἀποδεικνύονται ἀγνώμονες στὸν εὐεργέτη τους.

Εἶναι πολύ σημαντικὸ νὰ προσέξουμε ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν περιορίζει τὴ φροντίδα καὶ τὸ ἔλεός Του μόνο στοὺς Ἰουδαίους. Οἱ ἴδιοι ὅμως, ὅπως καὶ ἐμεῖς πάντα, δὲν μποροῦσαν νά κατανοήσουν ἐπ’ οὐδενὶ καὶ νὰ ἀποδεχτοῦν ὅτι καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτούς. Αὐτὴ ἡ ἀντίληψη τοὺς ὁδηγοῦσε στὸ νὰ βλέπουν μὲ ὑπεροψία κάθε ἀλλογενῆ, θεωρώντας ὅτι πλησίον τους καὶ ἄρα ἀποδέκτης τοῦ ἐλέους καὶ τῆς φροντίδας τους, ἦταν μόνο οἱ ὁμοεθνεῖς τους καὶ κυρίως οἱ ἐνάρετοι.

Ὅμως ὁ Χριστὸς μὲ τὴν Ἐνανθρώπησή Του βεβαιώνει ὅτι δὲν ὑπάρχουν ὅρια στὴν ἔννοια τοῦ πλησίον, οὔτε περιορισμοὶ στὴν ἐντολὴ τῆς ἀγάπης. Τοῦτο πολὺ ἁπλὰ σημαίνει ὅτι ἐὰν ὁ κάθε ἄνθρωπος κατανοήσει ὅτι ὀφείλει πρωτίστως νὰ προσφέρει ἀγάπη καὶ ὄχι μόνο νὰ τὴν ἀπαιτεῖ, τότε ἡ ἀγάπη του θὰ εἶναι ἀπεριόριστη καὶ θὰ ἐκτείνεται πρὸς ὅλους.

Ὅποιος ἀγαπᾶ μόνο τοὺς οἰκείους του καὶ τοὺς ὁμοεθνεῖς του καὶ ὅλους ὅσους διακρίνονται γιὰ τὴν ἠθική τους τελειότητα, τότε αὐτὸς συμπεριφέρεται ἀνθρώπινα. Ὅποιος, ὅμως, δὲν διακρίνει συγγένεια καὶ φιλία καὶ ἁμαρτωλότητα καὶ ἀντ’ αὐτοῦ ἀγκαλιάζει τοὺς πάντες, συμπεριφέρεται θεϊκά. Ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ἄλλο προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀγαθὴ διάθεση καὶ τὴν ὀρθὴ τήρηση τοῦ νόμου τοῦ θεοῦ καὶ ὄχι ἀπὸ συναισθηματισμοὺς καὶ συμφέροντα. Αὐτὸς ποὺ ἀγαπᾶ χωρὶς προϋποθέσεις μιμεῖται τελικὰ τὸν ἀγαθὸ καὶ φιλάνθρωπο Θεό, ὁ Ὁποῖος μὲ τὴν Ἐνανθρώπησή Του ὑπέδειξε στοὺς ἀνθρώπους τὴν καινὴ ἐντολὴ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους».

Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι «προσωπολήπτης», κατὰ τὴ μαρτυρία τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὁ

ὁποῖος μετὰ τὸ ἀποκαλυπτικὸ ὅραμα στὴν Ἰόππη κατανόησε τὴν ἰσότητα καὶ τὴν ἴση ἀξία ὅλων τῶν ἀνθρώπων μπροστὰ στὸ Θεό. Δὲν ἀγαπᾶ ὁ Θεὸς πιὸ πολὺ κάποιον ἐπειδὴ ἀνήκει σὲ συγκεκριμένη ἐθνότητα, ἀπορρίπτοντας ἄλλον ἐπειδὴ ἀνήκει σὲ διαφορετικὸ ἔθνος. Τὸ κριτήριο ἀποδοχῆς τῶν ἀνθρώπων εἶναι πάντοτε ἡ ποιότητα τῆς πίστεως στόν Θεὸ καὶ ἡ χρηστότητα, ἡ συμπάθεια καὶ ἡ φιλανθρωπία πρὸς τὸν συν-άνθρωπο, ἀκόμα καὶ ὅταν αὐτὸς εἶναι ἁμαρτωλός, ἢ ἀνήκει σὲ ἄλλη θρησκεία ἢ εἶναι ἐχθρός.

Ἡ γνώση τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἀνώφελη ὅταν δὲν ἐκφράζεται μὲ ἔργα ἀγάπης καὶ ἀφοῦ δὲν βοηθᾶ τὴ σωτηρία τοῦ πλησίον, δὲν ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα οὔτε τὴν δική μας.

Ἀντίθετα ὅταν μὲ ταπείνωση καταφέρουμε νὰ ὑπερβοῦμε τὸν ἀτομοκεντρισμό μας, τότε ἀπελευθερωνόμαστε ἀπὸ τὴν φυλακὴ τοῦ ἑαυτοῦ μας, συναντοῦμε τὸν κάθε ἀδελφὸ ποὺ μᾶς ἔχει ἀνάγκη καὶ γινόμαστε μὲ ἔργα χρήσιμοι γιὰ αὐτόν.

Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα λεπρῶν ἀποτελεῖ ἠχηρὸ μήνυμα πρόσληψης καὶ ἀποδοχῆς τοῦ ἄλλου, ἀνεξαρτήτως ἠθικῆς ποιότητας ἢ ἐθνικῆς ἑτερότητας. Ὁ ἄνθρωπος μέσα ἀπὸ τὴ σχέση μὲ τὸν συνάνθρωπό του σὲ μία κοινωνία ἀγάπης, ἀλληλοβοήθειας καὶ προσφορᾶς, μπορεῖ νὰ βιώσει τὴν κοινωνία του μὲ τὸν Θεό, ποὺ εἶναι ὁ στόχος καί τὸ ζητούμενο τῆς ζωῆς.